

kozik a Ká-jával), „halál! halál! – ugatok – / az emberek állatok / hát ez volt a nagy titok? / csak egy kutya ugatott // Itt a Föld de hol a Hold? / ha nincs magadat okold / ugattál épp eleget – / leugattad az eget” (Itt és ott). A képleírás használata azért is fontos, mert egyaránt feltételezi a verbális és a vizuális esztétika iránti elkötelezettséget, ez a kritérium pedig kedvelt Kazovszkij határokat feszegető és összemosó alkotójának, aki nem egyszer a közvetítő közegek vegyítésével materializálta ünnepélyes látomásait. Ebben az olvasatban Szilágyi az ekfrázis eszközével tiszteletét teszi a Kazovszkij életét meghatározó ambivalens paraméterek előtt is: a kétnyelvűség, kétneműség előtt. Kamaszként vesztette el anyanyelvét, a legfőbb és legszeretettebb kifejezőeszközét, később épp azért kezdett képzőművészettel foglalkozni, hogy saját nyelvre találhasson az idegen közegben, mindemellett azzal is meg kellett küzdenie, hogy nőnemű teste egy homoszexuális férfi lelkének adott otthont. Azt is mondhatnánk, Kazovszkij élete maga az ekfrázis beteljesítése volt: a határok átjárhatóságáról szólt.

Fontos és szép hommage a *Ká és Bá*, legjelentősebb érdemként azonban nem a kiemelkedő irodalmi teljesítmény tartható számon, hanem a halál, veszteség és gyász őszinte fel- és beismerése, az ezekről való diskurzus kezdeményezése az irodalom eszközeivel. Szilágyi Ákos kötetének köszönhetően egy újabb bizonyítékát láthatjuk a közhely beigazolásának, miszerint a művészet élni segít. Segít, hogy felépülhessen egy újabb emlékmű, vagy ahogy maga Szilágyi írja, „szívcentemből monument”.

BÁRKÁK. 2011. 25 . 35CM. AKVARELL. PÁPÍR